

KEVIN KVAN

SEKS *i*
TAŠTINA

Prevela
Dijana Radinović

■ Laguna ■

Naslov originala

Kevin Kwan

SEX AND VANITY

Copyright © 2020 by Tyersall Park Ltd

Translation copyright © 2022 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Ostrvu Kapri,
koje mi hrani dušu,
i gradu Njujorku,
koji me je prihvatio, odgajio i zauvek promenio.*

Šalje: Izabel Čiu

Prima: lusitangčerčil@gmail.com

Tema: *La dolce vita*

Lusi!!!

Mnooooooog se radujem što dolaziš na Kapri na moje venčanje! Znaš li da ćeš, sem naravno moje porodice, ti tamo biti neko koga najduže poznajem? Prosto ne mogu da verujem da se družimo od moje trinaeste, a tvoje sedme godine – bila si jedino dete koje sam ikad čuvala, mada se to teško i može nazvati čuvanjem pošto si morala da trpiš kako do besvesti gledam seriju *Rozvel* i neprestano kukam o svojim opsesijama. (Sećaš se Nikolaja? Naletela sam na njega pre neki dan u *Ervonu*. U Los Anđelesu je, traži lokacije za snimanje za Lorensa Bendera i potpuno je neprepoznatljiv!)

Uglavnom, pošto sam dobila odobrenje od mamine proročice, odabrali smo jedan povoljan dan u julu da proslavimo naše venčanje, a Kapri, gde je Dolfi u mladosti provodio svako leto i gde njegova porodica ima duboke korene, u to doba je skroz čaroban. Zaista mi mnogo znači to što ćeš doći da proslaviš s nama, i naravno da se sećam tvoje rođake Šarlot i radujem se što ću i nju videti. Jedva čekam da se svi okupimo na ostrvu, pa da te upoznam s mojim prijateljima!

Moja kaligrafinja je u zaostatku jer nije bila spremna za toliki broj zvanica, ali zvanične pozivnice bi trebalo da budu gotove do kraja meseca. Motri na sandučel!

Cmok,

Izi

Za Lusi Tang Čerčil i pratnju

Peta avenija 999, stan 12B
10021 Njujork, Njujork

G. Kristofer Čiu i njegova supruga

pozivaju vas na venčanje svoje ćerke

Izabel Čiu

i

Adolfa Mikelandela de Vekija,

sina kontea Andree de Vekija

i kontese Laudomije de Veki,

u Vili Lisid, na Kapriju u Italiji,

u subotu 20. jula 2013.

u pet po podne,

a posle toga

u Vili Jovis

RSVP

IZABEL ČIU

NIMS ROUD 875

90077 LOS ANĐELES, KALIFORNIJA

KAPRI, ITALIJA, 2013.

Staza je bila osvetljena visokim treperavim lampama, ali Šarlot Barkli je stoput imala osećaj da će pasti i prosuti se. Znala je da je prekršila osnovno pravilo kojeg se pridržavao svaki iskusan urednik časopisa, što je i sama bila: kad putuješ, oblači se prikladno, a ne neprimereno. Gledajući u poderani porub svečane haljine i psujući sebe što je rešila da obuje cipele na visoku štiklu koje je u poslednji čas pozajmila od Olivije Lavistok, imala je osećaj da se već satima lomata po šumi iako je to trajalo petnaestak minuta, i odahnula je kad se pred njom konačno ukazala vila sa osvetljenim jonskim stubovima koji su se jasno ocrtavali spram mrkle noći.

Zagladivši kosu ošišanu na besprekoran paž – frizuru koju nije menjala još od gimnazijskih dana u Internatu *Mis Porter* – Šarlot se uz neravne mermerne stepenice popela na terasu odakle se pružao pogled na Napuljski zaliv i ponovo se sva smela. Prelepa veranda koja je do pre sat vremena bila sasvim prazna očas posla se preobrazila u još jedan prostor za banket – tu je poslužena bogata ponoćna zakuska, a gosti koje je hrana izmamila iz svečane sale brstili su nalik nekim šik gazelama za dugačkim stolovima prepunim svakojakih đakonija.

Šarlot se nervozno osvrta oko sebe, imajući osećaj da je sve one proklete italijanske princepe i kontese pomno zagledaju i prate svaki njen korak. Kako je moguće da se najraskošnije venčanje na kome je ikad bila tako brzo pretvorilo u pravu noćnu moru? Videla je Odena Bibija kako trpa raviole s jastogom na tanjir i na trenutak je poželela da odjuri do njega i obrati mu se za pomoć. *Ne, on nije prava osoba za to. Neće razumeti.* Sestre Ortiz su se upravo pele stepenicama. *Tek one ne!*

Kad je ugledala Oliviju kako sedi za jednim od barskih stolova postavljenih uz kamenu ogradu, konačno je osetila kako joj napetost u ramenima popušta. Olivija će znati šta da rade. Olivija je kul; snima avangardne filmove. Olivija je Engleskinja, ali drugačija od ostalih Engleza koji su tu bili. Živi u Los Anđelesu, a školovala se u Parizu, pa se verovatno nagledala svakakvih sranja u svoje vreme. Olivija će joj pomoći da se izvuče iz ovog nezamislivog užasa.

Šarlot se uputila pravo ka njoj i neprimetno je uhvatila za lakat. Olivija je odmah primetila kako je Šarlot gleda, ali je to pogrešno protumačila. – Samo napred, reci da sam licemerna. Ali već nedelju dana vas gledam kako gutate pastu, fokaču, biskote i sve moguće varijante glutena, pa šta si mislila da će se desiti? Ova pica sa belim tartufima i kavijarom bolja je od razuzdanog blatnjavog seksa sa Semom Hjuanom u škotskom dolu. O tome treba da pišeš u svom časopisu.

Šarlot je pokušala nešto da kaže, ali grlo joj je bilo toliko suvo da nije mogla da progovori.

– Mislim o pici, a ne o blatnjavom škotskom seksu – pojašnila je Olivija iako Šarlot očito nije čula ni reč od onoga što je rekla. Samo se naslonila na Oliviju pokušavajući da dođe do daha.

– Jesi li dobro? – upitala ju je Olivija, tek tad primetivši šokirani izraz na Šarlotinom licu.

– Ja sam dobro... ali Lusi... Neka joj je bog u pomoći! – prodahtala je Šarlot, pa dohvatila čašu proseka. Ispila ga je u

jednom gutljaju, pa se uhvatila za balustradu i počela ubrzano da diše.

– Šta se desilo Lusi? Da pozovem pomoć? – upitala je Olivija.

– Nije joj potrebna pomoć, dobro je. Zapravo, nije dobro. Oh, sirota moja Lusi! Sve je uništeno! Sve je uništeno jebote!

Olivija se namrštila ne znajući kako da shvati ovaj ispad. Nije dugo poznavala Šarlot Barkli, mada se za ovih nedelju dana baš zbližila s njom, no nikad ne bi pomislila da će se ta savršeno staložena žena od četrdeset i kusur godina odjednom ovako izbezumiti. – Šarlot, koliko si čaša šampanjca popila za večeru? – delikatno ju je upitala Olivija.

Šarlot se ispravila, otrešla grančice koje su joj se uplele u haljinu *Oskar de la Renta*, pa je tiho upitala: – Olivija, mogu li da se pouzdam u tebe? Mogu li da računam na tvoju pomoć?

– Naravno da možeš.

Šarlot je nastavila: – Znaš da sam došla na ovo venčanje samo da učinim uslugu Lusinoj porodici. Ovde sam kao Lusi-na pratnja i moj jedini zadatak je da pazim na svoju mladanu rođaku. Ali ja nisam ispunila svoju dužnost. Sasvim sam podbacila. Nije trebalo da dođemo na ovo venčanje. Nije trebalo da dođemo na Kapri. Gospode bože, njena majka će odlepti kad sazna! A mene će baba živu odrati!

Šarlot je zarila lice u ruke, a Olivija je videla da je žena zaista očajna. – Kad sazna *šta*? I *gde* je sad Lusi?

– Ne znam. I ne želim da znam. Ne znam kako ću je ikad više pogledati u oči.

– Šarlot, molim te prekini da govoriš u šiframa. Ne mogu da ti pomognem ako mi ne kažeš šta se desilo.

Šarlot ju je na to pogledala pravo u oči i kazala: – Moraš da mi obećaš da nikom živom nećeš reći.

– Obećavam ti.

– Zakuni mi se. Majčinim grobom.

– Ona je živa i zdrava, ali zakleću ti se u majku.

Šarlot je uzdahnula. – Kad si poslednji put videla Lusi?

– Nisam sigurna... mislim na plesnom podijumu s mladencima i kumovima. Igrala je sa Sandrom i baš sam pomislila kako su divan par – on sa onim dugim botičelijevskim uvojcima, a Lusi u lepršavoj haljini, igraju među onim svećama. Izgledali su tako lepo da sam poželela da ih slikam i sačuvam taj prizor za neku buduću scenu.

– Jeste, igrali su. Ali posle vatrometa primetila sam da je Lusi nestala. Čula sam da je grupa mladež sveta ponovo otišla u Vilu Jovis, pa sam otišla do ruševina da je potražim.

– Ponovo si se pentrala na vrh brda? U mojim *Rože Vivje* cipelama? – Olivija je mahinalno pogledala u Šarlotine noge pitajući se koliko su joj cipele uništene.

– Odvezao me je jedan čovek u golf kolicima. Uglavnom, nećeš verovati šta sam tamo zatekla! Čitavu hrpu mladeži kako puše travu u kapeli! Kao da su u nekoj opijumskoj pušionici u Tangeru!

Olivija je prevrnula očima. – Šarlot, nemoj mi *molim te* reći da si se nasekirala što je Lusi to radila. Sva mladež svako veče duva kraj bazena. Onaj mali čija porodica poseduje Ekvador doneo je, kako mi rekoše, pun kofer svega i svačega.

– Olivija! Zar stvarno misliš da sam toliko zadrta? Išla sam na *Smit**, sećaš se? Lusi ima devetnaest godina i briga me baš da l' će da se uduva. Pusti me da završim! Prošla sam kroz glavnu dvoranu i popela se do kule stražare, ali nigde nisam našla Lusi. Tumarala sam onim prokletim razvalinama osvetljenim samo lanternama i taman kad sam pomislila da sam se izgubila, pronašla sam neki prolaz što vodi napolje na stazu uz liticu, onu opasnu stazu kraj Tiberijevog salta.

* Koledž *Smit* u Northemptonu u Masačusetsu smatra se za jedan od najboljih ženskih koledža za humanističke nauke u Americi, koji su između ostalih pohađale i Glorija Stajnem, Barbara Buš i Džulija Čajld. Momci sa obližnjih koledža uprkos tome smislili su izreku „Devojke sa *Smita* vodiš u krevet, one s *Maunt Holioka* pred oltar, a razgovaraš sa onima s *Amhersta*.“ (Prim. aut.)

-
- Blagi bože, nemoj mi reći da je Lusi pala!
- Nije, ništa slično! Otišla sam do ivice i ugledala stepenice što vode do jedne male pećine, pa sam sišla i tad sam... – Šarlot je zastala na trenutak da se pripremi. – I tad sam ih videla.
- Koga to? Šta su radili?
- Olivija, nisam mogla da verujem. Prosto nisam verovala rođenim očima – zakukala je Šarlot.
- Da pogađam... šmrkali su?
- Ma neeeee! – prezrivo je odvratila Šarlot.
- Žrtvovali jagnjad?
- Olivija, to je... neizrecivo!
- Ma daj, ništa nije toliko strašno.
- Šarlot je žustro zavrtila glavom. – Tako me je sramota! Moja jadna Lusi se upropastila. Upropastila je sebi život!
- Oliviji je došlo da je prodrma. – Šarlot Barkli! Reci mi za boga *šta* si to videla!
- Osvrnuvši se oko sebe kao da su je uhvatili dok čini najteži greh, Šarlot se nagla ka Oliviji i počela da joj šapuće na uho.
- Olivija je iskolačila oči. – Ko? Štaaaaaa?! Boktejebo!
- Baš tako. Toliko sam se prepala da nisam uspela da se obuzdam, pa sam povikala: „Prekinite!“
- Olivija je zabacila glavu i ispustila krik kao da je neko kolje.

PRVI DEO

Kapri

2013.

Najdraže Lusi i Šarlot,

Naše venčanje se približilo, pa smo pomislili kako bi valjalo da vas ukratko uputimo u program dešavanja kako biste mogle da isplanirate putovanje (kao i odeću!):

Utorak 16. jul

17.00

Koktel dobrodošlice u Avgustovim vrtovima
domaćica markiza Marela Finci-Kontini (Dolfjeva tetka!)
ležerna garderoba

Sreda 17. jul

13.30

Ručak u bašti bič-kluba *Da Luiđi*
domaćica Izabel Čiu
ležerno elegantna garderoba

21.00

Večera u restoranu *Le Grotele*
domaćin Dolfi de Veki
ležerna garderoba

Četvrtak 18. jul

10.00

Šetnja istorijskom stazom Pasatjelo od Anaprija do Kaprija
vodič Oden Bibi
patike ili gojzerice

21.00

Večera u restoranu *Il Ričo*
domaćini Konstantin i Rebeka Čiu (moji brat i snaha!)
večernja garderoba

Petak 19. jul

11.00

Izlet u Vilu Lahovski u Pozitanu
vodič Mordekaj fon Efrusi
ležerna garderoba

19.30

Muzički resital i banket u Kartuziji San Đakoma
domaćini konte i kontesa De Veki
svečana toaleta

Subota 20. jul

17.00

OBRED VENČANJA

Vila Lisid

SVEČANA VEČERA

Vila Jovis

svečana toaleta

Nedelja 21. jul

14.00

Oproštajni ručak na superjahti *Bravo Olimpija*
ležerna šik garderoba

Odaberite dan kad vam je najzgodnije da dođete, a Džilijan
(dzilijan@vencanjedevekiciu.com), organizatorka našeg venčanja,

stupiće u kontakt s vama da vam organizuje VIP prevoz i transfer do Kaprija. Mi se naravno nadamo da ćete moći da prisustvujete svim događajima počevši od utorka. Velika nam je čast što ćete izdvojiti dragoceno vreme da dođete i veoma se radujemo što ćemo podeliti sa vama sve divne trenutke našeg venčanja na ovom čarobnom ostrvu!

Cmok,

Izi & Dolfi

PRVO POGLAVLJE

Anakapri

OSTRVO KAPRI, ITALIJA, 2013.

Jutarnja magla se razišla na nekoliko kilometara od Napulja i, dok su leteli helikopterom, Kapri se odjednom ukazao pred njima kao blistava stena, kao da su bogovi bacili ogroman smaragd nasred mora. Lusi je (vrtić 92Y / osnovna i srednja škola *Brirli* / koledž *Braun*, klasa 2016) pogledala u tamnoplavu vodu i zapitala se je li topla i kad će moći da se bućne u nju. Obožavala je dodir mora na koži.

Okrenula se ka Šarlot (*Ripovam* / *Mis Porter* / *Smit*) i uzbuđeno je upitala: – Šta želiš da najpre radimo?

– Ima jedan restoran, *Mikelandđelo*, gde služe špagete sa svežim kampanijskim paradajzom i buratom, za koje kažu da su nezamislivo dobre.

– Njam!

– A šta bi ti?

– Ja bih da plivam u Plavoj špilji.

– Zar sme da se pliva u njoj?

– Ne vidim što ne bi smelo.

– Hmm... zar nije duboko?

– Plivala sam u Atlantskom okeanu i Karipskom moru.

Mislim da mi neće biti problem da plivam u maloj ostrvskoj

pećini – nehajno je odvrtila Lusi. Nadala se da se Šarlot neće na ovom putovanju sve vreme brinuti za njenu bezbednost kao što bi to njena majka radila. Srećom, Šarlot je već pažnju odvuкао pogled koji se pružao kroz prozor.

– Zaista čudesno, zar ne? – primetila je Šarlot, diveći se dramatičnim ostrvskim vrhovima obavijenim oblacima.

– Znaš, rimski car Tiberije smatrao je da je ovo najlepše mesto na svetu i zato je u prvom veku nove ere tu prebacio prestonicu carstva. Izino venčanje će se obaviti u ruševinama njegove palate – kazala je Lusi.

Šarlot se nasmešila. – E zato volim da putujem s tobom! Uvek mogu da se zavalim i uživam jer znam da ćeš se ti sve raspitati. Ti si moja lična *Vikipedija* i *Trip advajzer* u jednom! Sećaš se kad smo ono za Božić otišle u Kvebek, a ti napravila ceo itinerer samo na osnovu toga gde imaju najbolju toplu čokoladu?

– Zapravo sam pokušavala da nađem gde ima najbolji putin* za Fredija – ispravila ju je Lusi.

– Uh, onaj njegov putin! Jadan tvoj brat kad izgubi taj ti-nejdžerski metabolizam. Gospode, zar ćemo tamo da sletimo? – Šarlot je pokazala kroz prozor na sletišta za helikoptere na krovu veličanstvenog hotela sa lučnim terasama.

– Izgleda da hoćemo.

– Ali nećemo tu odsesti?

– Ne, mi smo u *Bertolučiju*. Mislim da ovde odsedaju slavne ličnosti poput Maraje Keri i Džulije Roberts – odvrtila je Lusi.

– E onda mi je drago što nećemo tu odsesti! Hoteli u kojima odsedaju slavne ličnosti gotovo uvek su grozni. Ako nisi slavan, tretiraju te kao ološ – prokomentarisala je Šarlot kad je helikopter Agusta Vestland AW-109 izveo dramatičan zaokret, pa se spustio na krov hotela.

Nekoliko poslužitelja pohitalo je da im pomogne s prtljagom, a jedna vrlo šik žena u retro džak-haljini prišla je da

* Kvebečki specijalitet, pomfrit sa sirom i umakom. (Prim. prev.)

ih pozdravi. Gledajući u spisak imena na svom ajpedu, rekla je: – Vi ste sigurno sinjorine Čerčil i Barkli? Dobro došle u Anakapri! Izvolite, poslužite se malim osveženjem u znak dobrodošlice. – Konobar u besprekornoj uniformi poslužio ih je ledenim belinijem u čašama od muranskog stakla, a drugi im je prineo tacnu svežih jagoda umočenih u belu čokoladu.

– Hvala! Ali vi znate da mi ne odsedamo ovde? – oprezno je rekla Šarlot uzevši jednu jagodu.

– Da, naravno. No kao gosti na venčanju gospođice Čiu vi ste naravno i naši gosti. Vaš hotel je u gradu Kapriju i mi ćemo vam tamo poslati prtljag.

– Je li to bezbedno? – uplašeno je upitala Šarlot.

– Ne brinite, sinjora, vaš prtljag će biti potpuno bezbedan. Obezbedili smo vam prevoz do hotela i čeka vas dole – ljubazno im je objasnila žena, pa ih odvela u foaje, gde ih je pred ulazom čekao fijat kabriolet taksi, crven kao ušecerena jabuka.

– *Buongiorno!* Ja vas vodim u Kapri, samo deset minuta odavde – kazao im je vozač, pa im teatralno otvorio vrata.

Kad se udobno smestila u kola, Lusi je prokomentarisala: – Pa, ako je ono bio tretman za ološ, živo me zanima kako onda dočekuju Džuliju Roberts kad dođe.

– Pa, možda su me potražili na *Guglu* i videli ko sam – odvrtila je Šarlot bez trunke ironije u glasu. Šarlot je kao jedan od glavnih urednika *Amiz buša*, vrlo uticajnog časopisa u vlasništvu još uticajnije kompanije *Baron Snobe izdavaštvo*, bila veoma prepotentna. Sad je pažnju posvetila bež-žutom prugastom platnenom krovu starinskog kabrioleta. – Zar ne bi bilo divno kad bi svi taksiji u gradu* izgledali ovako? Ovo je mnogo bolje od onih „taksija sutrašnjice“ koji već izgledaju zastarelo.

* Kad kaže „grad“, Šarlot misli na Menhetn poput većine rođenih Njujorčana pošto je za njih to jedini važan grad. (Šarlot je rođena u bolnici *Lenoks hil*, što je za Njujorčane njene generacije iz samog srca Menhetna jedino prihvatljivo mesto da se rodiš.) (Prim. aut.)

– Ne verujem da bi platneni krov preživeo nedelju dana u gradu – kazala je Lusi kroz smeh pipnuvši platno i izbacivši ruku da se klati na vetru. Kad je taksi ušao u oštru krivinu na strmini, uzviknula je: – Au! Pogledaj levo!

Šarlot je bacila pogled na litice koje su se spuštale stotinama metara do mora i ciknula: – Blagi bože, zavrteće mi se u glavi!! Namerno ne gledam! – Stala je da se osvrće i traži nešto za šta će se uhvatiti, ali nije pronašla ništa sem flaše ohlađenog šampanjca sa žad-zelenom vrpcom na kojoj je visila kartica s njihovim imenima. – Oh, vidi, dobile smo šampanjac! Tvoja prijateljica je baš velikodušna, zar ne? Avionske karte za prvu klasu, prevoz helikopterom od Rima do Kaprija, ovaj prekrasni auto, šampanjac – a ti joj nisi čak ni deveruša!

– Izi je oduvek bila vrlo široke ruke. Bila mi je komšinica dok smo živeli u Park aveniji 788, sećaš se? Stalno je delila svoje stvari. Većinu toga ponela bi jednom il' dvaput i tako sam ja dobila onu malu...

– ... belu Šanelovu tašnicu kad si bila treći razred! – uzviknula je Šarlot, dovršivši Lusin u rečenicu. – Tako je. Zaboravila sam – mislila sam da je poznaješ sa *Brauna*.

– Ne, starija je od mene pet-šest godina. Ali oduvek mi je bila kao rođena sestra.

– Pa, sestra te bogami baš tetoši! Nedelju dana raskošnih zabava i na kraju venčanje koje će, kladim se, nadmašiti Kejtino i Vilijemovo – primetila je Šarlot s prizvukom i uzbuđenja i prekora u glasu. – Šta reče, koliko je njen otac dao para za sve to?

– Izi mi to nije pominjala. Iz pristojnosti mi nikad ne bi rekla tako nešto, ali sigurna sam da će venčanje biti *savršeno* – kazala je Lusi, koja još nije mogla da poveruje kakva ju je sreća zadesila. Ne samo što je prvi put išla na neko venčanje *kao odrasla*, a ne kao dete koje su odvucli na svadbu nekog rođaka, već je i prvi put otputovala nekud bez majke i brata.

Kad je Lusi dobila kitnjastu kaligrafski ispisanu pozivnicu, srce joj se steglo kad je videla datum: *20. jul*. Iako je imala

devetnaest godina i mogla naravno da radi šta hoće, Lusi je kao poslušna ćerka i dalje činila majci po volji. Treći vikend u julu bio je rezervisan za godišnju dobrotvornu gala večeru Longajlendske fondacije za zaštitu životinja. Njena majka je bila predsednica odbora Fondacije i oslanjala se na Lusin pomoć u organizaciji tog događaja. Posle teških pregovora na nivou UN-a njena majka je konačno popustila – Lusi može da ide na venčanje, ali samo pod uslovom da s njom pođe i Šarlot, njena sestra od strica. Fredi, Lusin brat, prozvao je četrdesetčetvorogodišnju Šarlot „gospođica smaragica“, ali Lusi je verovala da će umeti da izađe na kraj s njom i da svakako vredi istrpeti malo gnjavanja.

Lusi možda jeste, kao i njena prijateljica, odrasla u istoj predratnoj zgradi koju je projektovao Rozario Kandela, ali Izabela je živela daleko glamuroznijim životom. Kao prvo, otac joj je bio diplomata i, prema rečima liftboja, poticao je iz jedne od najuspešnijih azijskih poslovnih dinastija, pa je porodica Čiu živela u ogromnom duplexu od osamnaest soba na poslednjem spratu, dok su Čerčilovi živeli u klasičnoj sedmici na devetom spratu.* Portiri su pak govorkali kako porodica Čiu ide na aerodrom *Titerboro* kad god nekud putuje, što je bio jasan pokazatelj da lete isključivo privatnim avionom.

Izabel je, sa svojom zanosnom lepotom, blistavim šarmom i žarom za učenje, bila jedna od najpopularnijih učenica Francuskog liceja. Kad je napunila osamnaest godina, pojavila se na Debitantskom balu** u Parizu, kao i na naslovnoj strani *Tajvanskog*

* Tako njujorški agenti za prodaju nekretnina nazivaju predratne stanove koji imaju sedam prostorija: dnevnu sobu, trpezariju, izdvojenu kuhinju, tri spavaće sobe i devojačku sobicu, kao i nekoliko kupatila. Takav stan je 2018. u proseku koštao 4,6 miliona dolara. (Prim. aut.)

** Fr.: *Le Bal des Débutantes* – bal koji se svakog novembra održava u Parizu i na kome se mlade devojkice iz celog sveta uvode u društvo. Dosadašnje debitantkinje bile su devojkice iz evropskih aristokratskih porodica, ćerke slavni ličnosti, kao i devojkice čiji roditelji prosto imaju enormno bogatstvo. (Prim. aut.)

Tatlera, a kad je završila *Braun*, već je imala preko trideset hiljada pratilaca na *Instagramu*. Sad je radila u Los Anđelesu za jednu producencku kuću, a Lusi je ostala u kontaktu s njom preko društvenih mreža, gde ju je pratila i divila se mestima na koja je putovala – u London na Frizov umetnički festival, u Park siti na filmski festival *Sandens*, u Baiju na zabavu Kaetana Veloza – kao i kul prijateljima koji su je okruživali kud god da je išla.

Šarlot ju je trglala iz sanjarenja. – Kako ono reče da se zove Izabelin verenik? Grof?

– Dolfi. Puno ime mu je Adolfo de Veki. I mislim da nije on grof, već njegov otac.

– A on igra polo?

– Da, i jedan je od najboljih igrača na svetu. Cela njegova porodica generacijama igra polo.

– Prvak u polu i sin italijanskog grofa ženi se bogatom tajvanskom naslednicom. Bogami, Lusi, ti se družiš sa svetskom elitom! – blago ju je zadirkivala Šarlot.

Ubrzo su stigle u grad Kapri, podignut visoko na brdu iznad luke. Na zakrčenoj taksi stanici na Via Romi čekao ih je mlad Italijan od dvadeset i nešto godina u beloj košulji kratkih rukava i belim pantalonama koje su mu bile bar dva broja manje.

– Dobro došle na Kapri! Ja sam Paolo iz hotela *Bertoluči*. Dozvolite da vas otpratim do hotela. Tu je, u blizini – kazao je mladić.

Došetali su do glavnog trga, gde je blistavobela sahat-kula stajala spram istorijske Katedrale Svetog Stefana. Bašte četiri konkurentska kafea bile su krcate – šik odevene mušterije se dele se za stolom, pijuckale kapučino, ćaskale i posmatrale svet.

– Ovo je pjaceta. Zovemo je „dnevna soba Kaprija“ – kazao im je Paolo.

– Ovakvu dnevnu sobu nećeš naći nigde u Americi – ovde su svi tako doterani! – primetila je Šarlot.

Prošli su preko pjacete i pošli niz Via Vittorio Emanuele, a Šarlot je svojim ostrim okom sve brzo procenila i zaključila da

je zaista impresionirana. Kapri je bio čudesan spoj istorijskog i modernog, raskošnog i običnog, jednostavnog i dekadentnog. Sad su šetali kaldrmisanom ulicom gde je kraj skromne prodavnice duvana bila elegantna radnja mokasina ručne izrade i gde je blistava juvelirnica sa draguljima da ti pamet stane bila svega koji korak dalje od starinske sladoledžinice iz koje se širio božanstven miris tek ispečenih korneta.

– Divno! Predivno! – uzvikivala je Šarlot na svakom koraku.

– Možeš li da zamisliš da ovako nešto uopšte postoji?

– Prekrasno je – odvratila je Lusi. Laknulo joj je što se njenoj rođaki zasad sve veoma dopadalo. A opet, nije mogla da zamisli kako bi iko, pa čak i njena skroz oguglala rođaka, mogao da nađe ikakvu zamerku ovom ostrvu. Oduševljavala se što vidi buljuke italijanske dece kako jurcaju ulicom i smeju se iz sveg glasa, bake što odmaraju umorne noge na stepenicama butika čuvenih kreatora, besprekorno odevene parove kako šetaju držeći se za ruke, preplanuli i blistavi od izležavanja na suncu. A kud god da se okreneš, pružao se prelep pogled – na brda sa belim vilama, na razvaline starih tvrđava na svakom grebenu, na more što blista na zlaćanom suncu.

Šarlot se iznenada zaustavila pred prodavnicom sandala i opčinjeno se zagledala u izlog.

– Mi smo čuveni po sandalama, sinjora. Bijonse, Sara Džesika Parker, sve svetske zvezde kupuju sandale na Kapriju – s ponosom je kazao Paolo.

– Da imam budžet kao Bijonse, uzela bih one tamo naranđaste. I one zlatne. I one sa onim preslatkim bućkicama. Ma dođavola, uzela bih sve sandale iz izloga! – oduševljeno će Šarlot.

– Meni slobodno možeš da kupiš one ružičaste od antilopa s resicama – dobacila je Lusi.

– One su *baš* u tvom stilu! Znaš, trebalo bi da kupimo jedne tvojoj majci. Mislim da bi joj se svidеле one od upletene kože, zar ne? Daj, molim te, da zabeležimo ovu radnju!

Lusi je iznenada ugledala svoj odraz u staklu izloga i kriknula. – Šarlot! Kako si mogla da me pustiš da ovakva šetam gradom?! Izgledam kao koker španijel!

– Ne izgledaš! Izgledaš kao da si se upravo provozala Amalfijskom obalom, što i jesi – umirila ju je Šarlot ljupko joj se osmehnuvši. Znala je da Lusi nikad nije volela svoju prirodno kovrdžavu kosu i da je pola života provela ispravljajući je. Ta mala srećnica ni slutila nije koliko zanosno izgleda s tom dugom sjajnom raspuštenom kosom i onim savršenim spojem istočnjačkih i zapadnjačkih crta lica. A možda je to i dobro – neće morati sve vreme da rasteruje momke na ovom putovanju.

Paolo ih je odveo u usku zavojitu uličicu i ubrzo potom stigli su do hotela *Bertoluci*, ljupke bele modernističke vile čiji su svi zidovi bili obrasli ljubičastim bugenvilijama. Kad su ušle u prijatno sveže foaje i osmotrile udobne bele sofe, *Solimene* keramiku i blistave plavo-bele pločice od majolike, Šarlot je sa odobravanjem kazala: – Upravo sam ovako zamišljala ovo mesto! Zar nije čudesno? Sad stvarno imam osećaj da smo na odmoru!

Paolo ih je onda poveo malim liftom do trećeg sprata, pa niz hodnik sa plavo-belom prugastom stazom od trske.

– Idemo prvo u vašu sobu, a onda ću odvesti vašu prijateljicu u njenu – kazao je Paolo Šarlot.

– Ona mi je rođaka – ispravila ga je Šarlot.

– Oh? Vaša rođaka? – Paolo se iznenadio i mahinalno pogledao u Lusi, a ona mu se samo nasmešila. Znala je da će Šarlot kroz koju sekundu automatski početi da mu objašnjava, da mu priča onu istu priču koju je slušala od malih nogu.

– Da, ona mi je sestra od strica – odvrtila je Šarlot, pa dodala: – Majka joj je Kineskinja, ali otac joj je Amerikanac.

I mama mi je Amerikanka, rođena je u Sijetlu, poželela je Lusi da kaže, ali naravno nije to rekla.

Došle su do prve sobe i posmatrale Paola kako okreće težak ključ sa zlatnom kićankom i otvara vrata. Dame su ušle u sobu,

a kad je Paolo razvukao zastore da pusti svetlo, osmeh im je nestao s lica. Lusi je užasnuto pogledala u Šarlot.

– Šta je ono tamo? – upitala je Šarlot provirivši kroz prozor.

– To je mačka – odvratio je Paolo pokazujući na šarenu mačku što se sunčala na niskom kamenom zidu.

– Znam da je to mačka – rekla je Šarlot karikirajući njegov naglasak. – Nisam na to mislila. Možemo li da vidimo drugu sobu?

– Naravno, tu je odmah.

Paolo je otvorio vrata Lusine sobe i dame su provirile unutra. – Sviđa vam se, sinjorina?

Pre nego što je Lusi stigla da mu odgovori, Šarlot je kazala: – Gospodine Paolo, došlo je do neke greške. Zovite nam upravnika. *Pronto!*

DRUGO POGLAVLJE

Hotel Bertoluči

KAPRI, ITALIJA

Hostesa je pokušala da smesti Lusi i Šarlot za sto na sredini sale za ručavanje, ali Šarlot nije padalo na pamet tu da sedne. – Sešćemo *ovde*, ako nemate ništa protiv – besno je rekla, pa tresnula žutu platnenu torbu na sto kraj prozora kao da prva zabada zastavu na Južnom polu.

Hostesa se povukla slegnuvši ramenima, a Šarlot je nastavila da besni. – Kad smo rezervisale sobe, izričito smo tražile pogled na more, a oni nam sad kažu da ne možemo da ih dobijemo jer su neki gosti navodno rešili duže da ostanu! Kakva prevara!

– Zar ne veruješ da su stvarno prebukirani zbog venčanja?
– začudila se Lusi.

– E pa to nije naš problem. Te ljude što su duže ostali trebalo je da presele u one sobe što su nama uvalili! Što bismo mi morale da trpimo i boravimo u sobama iz kojih gledamo na prolaz iza zgrade i mačora što liže jaja? I zašto mačke na ovom ostrvu nisu sterilisane?

Lusi je primetila da nekoliko ljudi u trpezariji već gleda ka njima, pa zaključila da bi joj bolje bilo da se potruži i smiri svoju rođaku. – Pa dobro, bar je to lepa uličica.

– To nije uličica, već prolaz, Lusi! Po prolazima se motaju klošari, a ljudi tamo zalaze iz tri razloga: da povrate, da kupe drogu ili da dobiju nož!

– Šarlot, čisto sumnjam da će se ovde dogoditi tako nešto. A uostalom, upravnik nam je rekao da će nas preseliti čim se neka soba oslobodi.

– Pazi šta ti kažem, preseliće nas poslednjeg dana. – Šarlot je zagrizla fokaču iz korpe na stolu i istog trena diskretno ispljunula zalogaj u ubrus. – Fuj! Ova fokača je bajata. Očito stoji napolju ceo dan.

Lusi je uzdahnula. Samo što su doputovale, a Šarlot već pravi problem oko svega.

Zapitala se da li se Šarlot možda ovoliko nasekirala i zbog toga što ju je upravnik hotela samo belo pogledao kad mu je nadmeno saopštila da je „glavna urednica *Amiz buša*, jednog od vodećih časopisa o hrani i ugostiteljstvu u Americi“, i što to nije imalo nikakvog uticaja na njihovu situaciju.

– Gospođo! Sinjora! Ovamo! Možete li, molim vas, da nam donesete svežu fokaču? Hoću da bude vruća i hrskava, čujete li me? Vruća i hrskava! I donesite mi *olio d'oliva* i *balsamico** – naredila je Šarlot. Potom se okrenula ka Lusi i rekla: – Ne mogu da verujem da se ti uopšte ne sekiraš. Ovo je pre tvoj odmor nego moj.

– Jesam razočarana, ali šta sad tu možemo? – Lusi je oduvek bila svesna koliko je privilegovana u odnosu na druge, jer joj je majka to od malih nogu usadila u glavu govoreći joj da uvek mora da bude zahvalna i da nikad ne sme da se žali. Dobro je znala da većina ljudi na svetu nikad neće moći da uživa u tako lepoj sobi kao što je njena u ovom hotelu s pet zvezdica iako joj pogled nije baš savršen, te stoga nije htela da prigovara.

* „Maslinovo ulje“ i „balzamovo sirće“ pretenciozno kazano na italijanskom, u koje, uzgred budi rečeno, samo Amerikanci umaču hleb. Italijani ni mrtvi ne bi uradili tako nešto, već hleb jedu bez ikakvih dataka. (Prim. aut.)

Šarlot je, međutim, sasvim drugačije gledala na stvar. – Greh je platiti onako paprenu cenu za sobu koja nema nikakve veze sa onima prikazanim na njihovom sajtu. Na stranu dekor, koji nisam ni pominjala!

– Kako to misliš?

– Odvratan je! Izgleda kao da je neka *Versače* haljina eksplodirala u sobi.

Lusi se nasmejala. – Pa meni je čak simpatično ono ogromno zlatno uzglavlje u obliku hobotnice.

Šarlot je nastavila da besni. – Prvi put si na Kapriju, na jednom od najlepših mesta na svetu. Meni stvarno nije problem, ali zaista nije pošteno što je tebi uskraćena soba sa pristojnim pogledom.

Odjednom se iza njih začuo nečiji glas. – Izvinite! Gospođice! Izvinite!

Lusi i Šarlot su se okrenule i ugledale jednu Azijku od pedeset i nešto godina kako im se smeši. Na sebi je imala sarong haljinu na preklop boje ciklame i ogroman crno-beli šešir na pruge.

– Izvolite? – upitala je Šarlot.

– Moj sin i ja imamo sobe s pogledom na more i stene Faraljoni. Menjaćemo se s vama! – Gospođa je pokazala na mladića – momka od dvadesetak godina – koji je sedeo prekoputa nje.

Šarlot je na tren ostala bez teksta, zatečena tom ponudom. Ko je ta čudna žena sa letećim tanjirom na glavi, prejakom senkom za oči i kvazibritanskim naglaskom? I zašto bi im ona dala svoje sobe? – Ovaj... hvala vam na ponudi, zaista ljubazno od vas, ali snaći ćemo se.

– Što da se snalazite? Ako ste već toliko nezadovoljne sobama, uzmite naše.

Šarlot se kruto osmehnula. – Nismo nezadovoljne.

– Niste? Ali već deset minuta se neprestano žalite.

Šarlot se uvredila na te reči. – E pa izvinjavam se ako smo vam smetale...

– Ne smetate nam, zaista. Ali ako je vama i vašoj prijateljici toliko važno da vidite more, želim da vam ustupim naše sobe. To su zapravo apartmani – deluks apartmani – a oba imaju lepu dnevnu sobu, kupatilo sa ogromnim džakuzijem, kao i spojene balkone. Pogled je božanstven, uveravam se.

– Pa to onda ne bi bilo pošteno – prvi put je progovorila Lusi. Primetila je da je mladić vrlo prodorno gleda, što joj je izazivalo nelagodu. Za razliku od svoje dramatično odevene majke, on je na sebi imao kaki teksas bermude, crnu tregerku i otvorene anatomske papuče. No to što je bio tako jednostavno obučen nije moglo da sakrije činjenicu da je upadljivo, gotovo bolno lep i zgodan. Oči su im se na trenutak srele i Lusi je podišla čudna jeza, sva se naelektrisala. Brzo je skrenula pogled ka njegovoj majci, koja nije odustajala od svog pohoda.

– Ne marim nimalo je li pošteno ili ne. Već smo bili na Kapriju, a inače smo iz Hongkonga, gde naš stan gleda na luku. A imamo i kuću u Sidneju, u Votsonsovom zalivu, odakle vidimo kitove kako se izvrcu na leđa, i još jednu kuću na obali na Havajima, na Lanikaju. Gledamo okean dok nam se ne smuči, pa nam to ništa ne znači.

Šarlot je prigušeno ciknula. Žena se sad okrenula ka Lusi, i ona je osetila kako je odmerava. – Jeste li došle ovamo na venčanje Izabel Čiu?

– Jesmo – odgovorila je Lusi.

– I mi smo! Odakle poznajete Izabel?

– Ona mi je drugarica iz detinjstva.

– Oh, ti si iz Tajpeja? – Žena se iznenadila.

– Ne, ja sam iz Njujorka. Upoznala sam Izabel dok je živela u Njujorku.

– Ah, Njujork, tako dakle. Obožavam Njujork! Izabelina majka i ja smo rođake. Ja sam Rouzmeri Džao (Merinolska katolička škola / Sidnejski univerzitet / *Central Sent Martins*), a ovo je moj sin Džordž (Muška episkopska škola / internat

Džilong / Berkli, klasa 2015). Treba da se družimo, a vi stvarno treba da uzmete naše sobe!

– Smem li da znam koliko košta vaš deluks apartman? – upitala je Šarlot, ne želeći da na kraju boravka dobije ogroman račun.

Rouzmeri je na to samo odmahнула rukom. – *Aja*, ne brinite za novac. Ja častim!

– Ne, ne, to je previše velikodušno od vas – rekla je Šarlot.

Dok su dve starije dame nastavile da se natežu i prepiraju, Lusi je primetila kako Džordž savija na stolu papirnu salvetu sa smirenošću Bude. Za svega nekoliko sekundi napravio je od nje origami ružu duge stabljike. Podigao ju je i nagnuo ka Lusi kao da joj je pruža, a onda je spustio na obod majčinog šešira dok je ova bila okrenuta ka Šarlot i razgovarala s njom.

Kakav čudak, pomislila je Lusi. Zbunjena tim gestom, napravila se da ga nije ni videla.

Za to vreme Rouzmeri se glas pojačao za nekoliko decibela. – Ne, ne, prvi put ste na Kapriju, treba da imate pogled na more. Morate da vidite osvit i zalazak sunca... A da, i galebove! Tako su lepi! Doleću mi na balkon i pokušavaju da mi ukradu tost! Hajdete! Znam da ćete se oduševiti! *Morate* da uzmete naše sobe! – Lusi je primetila da sad svi otvoreno zure u njih.

– Zaista ne želimo da vam se namećemo – odlučno je rekla Šarlot.

Rouzmeri ih je razdraženo pogledala, pa se obratila sinu: – Zašto neće da uzmu naše sobe? Džordž, *nei tung keoi dei gong la. Keoi dei vui teng nei ge*.*

Džordž je do tog trenutka sedeo tih kao bubica, ali sad je pogledao pravo u Šarlot i Lusi i obratio im se blago otežući u govoru poput nekog australijskog surfera. – Nema šta da se kaže. Naravno da morate da uzmete naše sobe. Insistiramo.

* „Popričaj ti s njima. Tebe će poslušati – na kantonskom. (Prim. aut.)